

Edebiyat üstatlarımızın aşkları

Mürebbiyenin eli ayağı zangır zangır titriyordu..

“Bir aralık yanımdaki iki adam birer hayal gibi ortadan kayboldular..”

Mürebbiyenin heyecandan eli ayağı zangır zangır titriyordu :

— Aman, dedi, çalamayacağım çok fazla heyecan içindeyim..

Bana şayani hayret bir soğukkanlılık gelmişti, itidalini tamamiyle muhafaza ediyordum, hattâ bir aralık iyice hatırlıyorum..

— Bana bir az bira verin..

Dedim, lâkin vermediler.. Bir müddet hiç bir şey konuşmadan öylece durduk.. Pek az sonra gene kapı gıcırdadı.. İçeriye üç kişi girdi.. Bunlardan biri kaptandı.. Korsikalı kısa boylu bir adam.. Diğer ikisini bilmiyordum.. Kaptan bana :

— Sizin için bize sinirli dediler eğer korkuyorsanız bu tehlikeli maceraya hiç teşebbüs etmiyelim..

Ben kendisine teminat verdim, bana bir şapka uzattılar, eski girli bir şapka.. Alıp giydim..

Sokağa çıktık.. Şapkayı giyince her şey değişmişti. En tanıdığım adamlar bile yüzüme bakmadan yanımdan geçiyorlardı. Yol bitip tükenmiyordu.. Bir aralık yanımdaki iki adam birer hayal gibi ortadan kayboldular.. Biz kaptanla yalnız kaldık ve nihayet rıhtıma indik..

O zaman rıhtımda parmaklıklar vardı.. Yolda kaptan bana tenbihat veriyordu:

— Sakın vapura girerken heyecan göstereyim deme, zira felâkettir..

Parmaklıkları gectik.. Rıhtımda Anadolu isminde bir vapur duruyordu.. Vapurun iskelesinin iki tarafında iki polis memuru duruyordu.. Hafif mehtaplı bir gece polisler beni tanısa iş berbat..

Polisin biri sarı bıyıklı, uzun boylu bir adamdı. Tam da yanımda.. Kaptan polislerin hatırını sordu, onlarla türkçe olarak (Devamı ikinci sahifede)

Edebiyat üstatları- mızın aşkları

(Baş tarafı birinci sahifede)

havadan sudan konuşurken, bana
fransızca:

— Siz vapura çıkın.. dedi..

Çıktım ve oturur oturmaz
heyecanın şiddeti başladı... Kap-
tan beni bir kamaraya kilitledi.
Kamaranın elektriği yanmıyordu
bana bir mum verdiler.. Yattım.
Vapur ertesi günü erkenden
kalktı. Güneşle beraber hemen
uyandım.. Müthiş bir sıcak.. Per-
deler kapalı, boğulacağım.. Per-
denin birini aralıklayıp dışarıya
baktım.. Kalabalık.. Nihayet
kalktık.. Soluğu Marsilyada aldım.

İşte hayatımdaki en büyük
fırtınalardan, en büyük korkular-
dan biri budur.. İkincisi de obür
firarımdır.. Anlatayım:

— 31 mart vakasından evel
ben "Şurayi ümmet,, gazetesinin
başmuharriri idim.. O zaman
Kadıköyünde Modada oturuyorduk.
Evimiz Mahmut Muhtar paşa-
ların bir az ilerisinde, 31
mart vakası koştı.. Asiler Mah-
mut Muhtar paşayı aramak için
evinin etrafını sardılar.. Asilerin
bir kısmı da bizim evi abluka
etmişlerdi.. Tamamile asilerin
ortasında idik.. Uşağı matbaaya
gönderdim.. Pürheyecan geldi:

Matbaayı parça parça ettiler..
Hepinizi arıyorlar, bilhassa sizi ..
dedi..

Şimdi beni bir düşünce aldı..
Acaba evden çıksam mı, çıkma-
sam mı? Bu muhasaranın içinde
boğulmuş gibi idim... Muhakkak
dışarı çıkmağa karar verdim..

Çıkacak ve kaçacaktım.. Kapın-
dan çıktım. Sokağın köşesine
gözüm ilişince benzim attı, asiler
posta müvezzini ortalarına almış-
lar, ona adres soruyorlardı.. Mü-
vezzi beni gayet iyi tanır.. Ben
korkumu ve heyecanımı belli
etmemek için cebimden tabakamı
çıkardım bir sigara aldım ve
yaktım.. Ömrümde o namuslu
posta müvezzinin iyiliğini unu-
tamam.

Ben yanından geçerken adam-
cagız yüzümü görmemek için
başını çevirdi.. Ve beni göster-
medi.. İhtimal ki o esnada asilerde
ona beni soruyorlardı. Sokağı sap-
tım.. İki gün evel bir İsveçli,
benim gitmem için bir vapur bu-
lmuştu, beni o kaçıracaktı..
Bana evde:

— Sokakta bir şapkalı göre-
ceksin.. Onu takip et.. Demişlerdi..
Hakikaten biraz sonra önümde
bir şapkalı peyda oldu, beraber
yürüdük, Moda burnu açıklarında
iki çifte kayık duruyordu.. Hemen
atladık, bir fransız vapuruna çıktık,
doğru Selânik...

İşte hayatımdaki ikinci fırtına
ve ikinci büyük korku da budur.
Mamafih bu korku obüründen
daha büyüktür.

Hikmet Fesih

Kişisel Arşivlerde İstanbul Belleği
Taha Toros Arşivi

* 0 0 1 5 1 0 9 5 4 0 0 6 *